O smislu života često sam razmišljao. Pogotovo kada sam u životu malo stao i počeo se okretati oko sebe jer me počelo nešto smetati, neko nezadovoljstvo se javljalo iznutra a koje nisam mogao samo tako objasniti jer mi se činilo da nemam nekog razloga za nezadovoljstvo. Imao sam i obitelj, i društveni status, i dobra primanja, i materijalne stvari… PA ZBOG ČEGA S
AM
SE
ONDA
ZNAO
OSJEĆATI
NEZADOVOLJNO? Dugo sam tražio odgovor na to pitanje. Pa čak ga možda u nekim trenucima i nisam tražio, samo sam se vrtio u krugu. I ne bi ga ni našao da mi se Gospodin nije smilovao i poslao mi kušnju pritvora i zatvora. A to i onako nije bila neka kušnja jer sam i onako bio grješan čovjek pa sam sve to i zaslužio.
ALI,
GOSPODIN
ME
JE
POZVAO
K
SEBI.
I
JA
SAM
GA
ČUO.
O, kako sam lako pronašao smisao života! Kao to sada sve izgleda jednostavno i sve je na svojem mjestu. I uvijek je bilo. Samo ja to nisam vidio.

"SMISAO ŽIVOTA

Od kada čovjek počinje shvaćati svoje postojanje, od tada počinje njegovo traženje SMISLA ŽIVOTA, traženje svojeg ispunjenja iznutra.

Ako je kršćanin i ako je kršten još kao dijete, SMISAO ŽIVOTA mu je dan. Samo on toga tada nije svjestan.

I život mu krene dalje. Već kao dijete čovjek traži razne stvari da ga ispune. Igre i igračke." Lovice","skrivača","rata","kauboja i Indijanaca", itd. A tko se od nas nije igrao neke od navedenih igara ili neke druge. Ali, ako se prisjetimo, nijedna nas igra nije mogla ispuniti svaki put do kraja. Jer, nekad smo morali biti oni koji na kraju izgube, nekad se nismo imali s kim igrati, nekad je sve bilo dobro ali je postalo dosadno. Isto je bilo i s igračkama. Od kojekakvih vlastitih verzija praćki, lukova i strijela, puški i pištolja, lutki i dr. pa do raznih verzija sanjki, skija, itd. Sve je bilo dobro dok smo o tome razmišljali, pripremali se za to, izrađivali. Ali kada smo se nekoliko puta s tim igrali, postalo nam je dosadno i tražili smo već nešto drugo ili na drugi način. NISMO NI KAO DJECA BILI ISPUNJENI.

I tako smo odrasli. I tada ponovno 'bum i tras'. Borba za život. Treba stvoriti obitelj, osigurati materijalne stvari. Trči, skači, ideš spavati s brigama i s njima se budiš. Začas se, za one koji su u braku, izgubi ljubav, sve postane svakodnevnica, dođu djeca pa brige postanu veće i raznovrsnije. A mi stalno imamo osjećaj da se vrtimo u krugu. Taman mislimo da smo nešto napravili i završili i da ćemo sada malo zastati i odmoriti se. Malo uživati. Ali ne. Nešto nam ne da mira. U društvenom životu svi bi mi željeli biti poznati i cijenjeni od drugih, da smo netko i nešto. Pa kada to postanemo, predsjednik nečega, šef, direktor, vođa ili sl. onda smo puni, MI SMO VAŽNI. Ali već kroz neko vrijeme to nije dovoljno. Hoćemo nešto dalje, HOĆEMO BITI JOŠ VAŽNIJI, NAJVAŽNIJI. Čim imamo više materijalnih stvari hoćemo još više. Čim više ih imamo tim se više treba o njima brinuti. Sa svakom novom stvari, koju si priuštimo, manje je zadovoljstva. Dođemo do stana, hoćemo kuću. Dođemo do kuće a usput sanjamo o nekoj vikendici ili apartmanu na moru. Ili oboje. Dođemo, svi presretni, do prvog vlastitog auta, već sanjamo o drugom autu. Bržem, boljem, skupljem. Ispunimo si san, kupimo željeni auto. I zadovoljni smo. Netko kraće, netko duže. Ali svi opet ispočetka, počnemo željeti i sanjati nešto drugo.

Da, i što će mi onda to sve za čim trčim a ne ispunjava me? ZA DJECU. Pa kaj, kaj su oni nesposobni, nemaju pameti da sebi privrijede za svoj život!? Ne mogu, kako treba, živjeti svoj život pa bih onda još htio živjeti i život svoje djece pa možda, ako je moguće, i život svojih unuka. Pa da se oni ne moraju ništa mučiti. Da, i da im sve dam, da oni ništa ne moraju raditi, da uživaju, pa da im onda postane dosadno, da se počnu opijati, drogirati, kurvati, itd. DA BUDU PRAZNI I NEZADOVOLJNI KAO ŠTO SAM BIO I JA. Zar im to želim? Pa naravno da NE, NE I NE.

PA ŠTO ONDA DA RADIMO? GDJE JE SMISAO ŽIVOTA? GDJE JE ISPUNJENJE?

Ja mogu za sebe reći da sam, manje ili više, sve probao, na ovaj ili na onaj način.

Rodio sam se i živio u siromaštvu. Završio sam fakultet, najviše uz moj rad preko Student servisa. Sanjao sam da budem uspješan, bogat, uvažen, da vozim Mercedes, da imam obitelj. Kroz 10-tak godina sve sam to, manje ili više, stvorio. ALI ME TO NIJE ZADOVOLJAVALO. Želio sam više, brže, jače od drugih. I stalno sam se morao opuštati jer sam bio pun briga. Počeo sam se pitati što ne valja, zašto nisam zadovoljan sa svim tim što sam prije silno želio, zašto ne stanem, zašto ne izađem iz toga kruga koji se vrtio sve brže i brže.

Razgovarao sam s drugima, sličnim meni. I oni su imali iste probleme. Svi smo mi imali iste probleme ali smo nalazili stotine razloga da se opravdamo pred sobom i pred drugima. I budili smo se svako jutro sve nezadovoljniji, sve bolje prazni, život za nas nije imao neki posebni smisao. TRAŽILI SMO GA.

Susretao sam se s raznim stvarima, reiki, horoskopi, čitao sam i slušao o tuđim iskustvima, primao savjete i predviđanja. Ali opet ništa.

Usput sam hodao i u crkvu. Pa ja sam kršćanin, imam sve sakramente. I slušam od drugih da te hodanje u crkvu i vjera u Boga može ispuniti. I, krenem ja u crkvu, na mise. I molim se, koliko znam, s onim oko sebe. I čekam. Čekam da se dogodi čudo. Da osjetim nešto posebno. Ništa. Ništa nisam osjetio. Jest da je bilo lijepo i mirno. Pjevalo se. Ali ništa posebno nisam osjetio. Čak mi je i bilo dosadno i nisam sve popamtio što se sve tamo događalo jer su misli odlutale prema mojim brigama i mojim načinima opuštanja. I jedva sam čekao da se misa završi i da izađem van, da si popijem pivu, popušim cigaretu, malo droge ili nazovem prijateljicu. Ili bar da malo prođem po mobitelu.

I, dobro, prođe i to. Ali tu i tamo mi se vrate misli u crkvu. Padne mi na pamet da sam ja sve nešto okretao glavu, 'bacao oči' lijevo i desno a drugi oko mene su mirno sjedili, opušteni. I

kada su mi davali ruku uz riječi 'Mir s tobom' oni su mi se smiješili, njihove oči su se smiješile, lica su im bila opuštena, stisak ruke im je bio blag. A ja kao da sam na nekom sastanku, moram se brzo rukovati, čvrsto stisnuti ruku da se vidi karakter, čvrst pogled u oči i paziti da te netko nešto ne zezne. A kada smo išli van iz crkve, ja sam htio čim brže a većina ostalih krenula je polako, opušteno, kao da imaju cijelo vrijeme ovoga svijeta. Vani, ja sam odmah jurnuo prema autu a ostali su radosni, dobre volje, razgovarali, pozdravljali se. IMAO SAM OSJEĆAJ DA NEMAJU NIKAKVIH BRIGA. I to sve bez alkohola, droge i dodatnog nadrealina.

Nakon takvih razmišljanja ja sam ponovno otišao u crkvu. Ali sada s namjerom da vidim i čujem što rade, što govore i kako se ponašaju ti ljudi tamo. I da probam i ja, ako budem mogao, isto tako. Na prvoj takvoj misi bilo mi je teško. Misli su mi lutale. Tu i tamo sam nešto uhvatio. Najlakše mi je bilo kada su se molile molitve koje sam znao, 'Oče naš' i 'Zdravo Marijo'. Pa sam čekao kada si budemo međusobno budemo zaželjeli 'mir s tobom', da svakome oko sebe dadnem ruku i to zaželim, mirno ga gledajući. Toliko dobrih želja od više ljudi na jednom mjestu koje ni ne poznajem.To mora biti pozitivno i dobro. Nisam se žurio iz crkve, čekao sam da završe zadnji tonovi završne pjesme. Uživao sam u pogledu na mirna i radosna li 'bakica i dedeka', žena i muškaraca. I mene je to počelo preuzimati. Prije mise sam isključio mobitel pa sam vidio da i bez njega mogu biti tih jedan sat vremena.

Polako ali sigurno sam skoro svaku nedjelju nastojao ići na misu i bio sam sve opušteniji. Tamo nisam nikoga čuo da govori riječi mržnje, oholosti, srdžbe, nepoštenja.

Tamo nije bilo žurbe, trke, zvonjenja mobitela. Samo lijepe riječi, radosna pjesma, opuštena molitva i mir. Koji mi je najviše trebao. I iznutra i izvana. Zračila je pozitivna atmosfera kao nigdje drugdje.

Ali još uvijek je to bilo nekako nedorečeno, još uvijek su mi misli lutale, još uvijek sam znao zaboraviti što je bilo rečeno u propovijedi.

Došlo je vrijeme ispovijedi pa sam i ja išao na ispovijed. S time, da sam prije morao pitati ženu kako to ide i kaj moram tamo reći. Bila je gužva a u redu u kojem sam ja stajao svećenik je ispovijedao sjedeći na jednoj stolici a mi, koji smo se ispovijedali, sjeli bi do njega i njemu bi se ispovijedali. A nedaleko su stajali i drugi vjernici. Joj, pa kako budem ja sada govorio svoje grijehe, kojih me ionako sram. Pa sve to budu i drugi čuli. A i svećenik je odmah tu kraj mene, ja njega vidim i on mene, bude me gledao u oči, nema nikakve pregrade među nama. Ništa, mislim si, budem ispovjedio psovanje, neumjerenost u jelu i piću, da nisam bio na svakoj

nedjeljnoj misi i sl. a teže stvari budem ostavio za drugi put, i tako se nečeg posebnog nisam mogao sjetiti. I tako je to prošlo. Ja sve to kažem i na kraju kažem što se treba da '…čvrsto obećajem da ću se popraviti i da neću više griješiti'. Izmolio sam danu mi pokoru i pričestio sam se. I dobro sam se osjećao. Međutim, razmišljam sam o svemu i shvatim da puno grijeha nisam ispovjedio jer me nekih bilo sram reći a nekih se nisam sjetio. I ono obećanje '…da neću više griješiti', pa kako kad znam da budem opet griješio. Zašto sam onda obećao? Pa sam ponovno otišao na ispovijed, u drugu crkvu, i ispovjedio nove grijehe i one kojih sam se prisjetio od prije. I ponovno obećam da neću više griješiti. I ponovno sagriješim.

I onda, na jednoj misi, shvatim. Pa mi ljudi smo grješni od kada smo se rodili. I cijeli život griješimo. Ali zato nam Gospodin stalno daje mogućnost ispovijedi, molitvi pokore i oproštenje grijeha. To nije kao na poslu, u životu da nema više povratka, da je sve propalo. Pa svaka misa, u svom početnom dijelu, ima obaveznu, kratku, ispovijed naših grijeha, gdje mi vjernici, svi zajedno, priznajemo svoje grijehe i tražimo njihovo oproštenje te nam se kroz dobivanje hostije u pričesti oni i opraštaju. I tada sam se KONAČNO opustio. Kroz više ispovijedi, u različitim crkvama, u raznim mjestima, ispovjedio sam sve svoje grijehe kojih sam se sjetio iz prošlosti. I kako sam sve to izbacivao iz sebe, tako sam se počeo puniti nekim mirom i opuštanjem. Nemojte misliti da je to bilo lako. Trebao sam doći do dubine svoje duše i srca jer sam unutra skrivao najveće svoje grijehe za koje je trebalo imati snage da ih izrečem. Bilo je i suza. Ali, nakon toga nisu me više izjedali ti moji grijesi prema Gospodinu, prema ženi, prema djeci, prema roditeljima, rodbini i prijateljima. Svakodnevne brige nisu mi izgledale tako velike, postao sam zadovoljan svojim životom, tražio sam i pronalazio u ljudima samo dobre stvari, nisu me više toliko privlačili tračevi i ogovaranja na poslu i svakodnevnom životu, shvatio sam koliko su nesretni iznutra oni koji imaju nemjerljivu materijalnu imovinu i vlast. Nemaju vremena za sebe i za druge jer moraju paziti na svoju imovinu i svoju vlast. Pogledajte nekadašnjeg moćnika Sanadera, 'dečke' iz 'Podravke', iz Poštanske banke, itd. I neka im. Nekada sam htio biti kao oni. I bio sam, na neki način. I predsjednik i direktor, vozio sam Mercedes, imao i kuću i stan i vikendicu. I bio sam važan i cijenjen. I svi su me trebali. A STALNO SAM BIO PRAZAN I NEZADOVOLJAN I NEMIRAN, NEISPUNJEN. STALNO SAM HTIO JOŠ I JOŠ, I NEŠTO DRUGO.

Od kada sam pronašao vjeru u Gospodina, nedjeljnu misu, svakodnevnu molitvu, čitanje Biblije, OSJEĆAM SE IZ DANA U DAN I SRETAN I ZADOVOLJAN I ISPUNJEN. Ne trebam više ništa tražiti. Više me ništa ne tjera na više i jače i bolje. SVE JE POSLOŽENO. I dalje radim, i dalje se trudim oko obitelji, i dalje pomažem rodbini i prijateljima. Ali više nisam mrzovoljan, ohol, srdit, više mi nisu svi za sve krivi. Odem na misu, ispovjedim se, pročitam dio Biblije ili neku molitvu. I sve ima smisao. TO JE TO. TO JE SMISAO ŽIVOTA. ŽIVJETI PO BOŽJIM ZAKONIMA. S poštovanjem prema Gospodinu, prema roditeljima, prema obitelji, biti umjeren u svemu, kada se i griješi, ispovjediti se, ići na mise, poštovati sebe i druge.

Vi svi koji budete pročitali ovo moje svjedočanstvo o smislu života, vjerojatno se prije ili kasnije budete prepoznali u nekom dijelu tog mojeg puta. Kada vam se to dogodi i sjetite se ovog mojeg članka, mojeg svjedočanstva, nemojte biti kao ja, da morate proći cijeli taj TRNOVIT PUT. Skratite ga. Prijeđite odmah na događaje sa kraja ovog članka. OSTATI ĆE VAM VIŠE ŽIVOTA DA UŽIVATE U MIRU I ZADOVOLJSTVU. Kako? GOSPODIN ĆE VAM POKAZATI. Samo mu se predajte.

JA SAM NAŠAO SAM SMISAO ŽIVOTA.

ON JE U VJERI U GOSPODINA.